

απο μας συναισθανεται πλησια το μεγαλειο της προβαθειας σας, κι απο τα βαθη της καρδιας μας πηγαια βγαι νουν, βαθυδοξαβα τα βροντοφωνα λογια, για να διακυρηξουν ανμφιβητητα πως αν στους γονεις μας χρωστουμε το ζην σε σας ανμφιβολα χρωστουμε το ευ ζην.

Και γιατι εδεις εαν καλοι κηπουροι, μας μοκλιαδατε με τα ευγενικωτερα ιδανικα, μας ποτιδατε με τις αθανατες ιδεες του καλου του ευγενικο και του ωραιου, και τωσα που οι ριζες μας οι πνευματικες, εγιναν αρκετα μεγαλες ωστε να μπορουν μονες των να βριδκουν τα αναγκαια υλικα που χρειαζονται για το μεγαλωμα μας, μας αφιδατε μονους μας να συνεχισουμε το θαλαρο μας φουντωμα. Και τα υλικα αυτα, τα υλικα τα ψυχικα δυναμωτικα για μια ανωτερη πνευματικη ζωη μας μαθετε να τα βριδκουμε οτι ωφελιμα και διδακτικα βιβλια και ιδιαιτεστα κλασικα συγραμματα των προγονων μας.

Και πραγματικα μαδα οτι αυτα βριδκονται αληθει σε αναμφιβητητες, αληθειες υποροχες, αληθειες ακαραιτητες για ενα πραγματικα μορφωμενο γιατι αυτες, οπως διακυρητται ο μελιρρυτος ποταμος της Σοφιας ο Μεγας βασι ελειος, ειναι το παγκαλλου φυλλωμα της γνωσεως.

Χωρις αυτην η καθολου γνωσις θα ομοιαζε με δευδρον εχον μεν χυμους αλλ αφυλλον ομως και ποθμον. Και ειναι οι ψηλες και εδουληρτες ιδεες που περικλειονται μεσα εις αυτην που ενεπνευδαν μεγαλοποτους ποιητες και μελιρρυτους ρητορες, εμπνευομενους καλλιτεχνες και εμπριθεις φιλοσοφους. Και ειναι αυτες που αναγκαζουν τον εαυτου σε στιγμες εκοταδρας να διακυρηξει τα περισημα λογια του. Ολοι μας ειμεθα ελληναςε και τα ηθη και τα εθιμα μας ειναι ελληνικα.

Και ειναι αυτες που κρεπει να αποτελεσουν για μας αγ. θυμαθητες το λαμπρο φως της χρυσουτης, αυτης που διαλυει τον μαυρο πνευματικο πεπλο της νυκτας της αμαθειας, για να αφισει να την διαδεχθη το ζημερμα της Νεις μας ζωης. Και η νει αυτη ζωη αρχιζει σημερα.

Εχουμε αγ. θυμαθητες να διαγυοουμε οδρομο μακρυνο.

Και ειμαστε τη στιγμή αυτη, οπαιροι διαβατες της ζωης, που θα δυναμη ντησομε οτι πρωτα ιδιως βηματα μας δυσκολιεσ μεγαλες, εμποδια δυσκολοπεραστα. Να, δεν φτασαμε να προχωρησομε λιγο, και δικ ενα διδρατρο ξανοιγεται μπροστα μας. Σχεφτικοι στεχωμαδε και αμφιβαλοουμε ποιο απο τους δυο οδρομους να ακολουθησομε. Ο ενας απ αυτους ειναι πλατος στρωτηγγηγγηγγυ οταλιθμενος με καλλιμαρμαρες αβιδες και οτρημενος με βαρυνιμα χαλια. Απο το βαθος του προβαλλει μια νεα γυναικα, ντυμενη με χρυσοδοτωλιδα ρουχα και αδτραστερες πουκιες που προχωρει με γοργο και κερηφανε περλατημα, φτανει και αρχιζει να μας αριδιαζει εοκολες υποχρεοεις. Ηλατε κοντα μου λεει αν θελετε να ζηδετε ευτυχιθμενοι οτον κοβιοαυτο, αν θελετε να ζηδετε κλουδιοπαροχα κερδιζοντες ευκολα χρηματα χωρις πολλη και κοπιαστικη δουλια, αν θελετε να διαδκεδαζετε καθημερινα και να ζηδετε αυτα κι ευχαριστα δεν φτανει να τελιωδη τα δελεαυτικα της λογια, η κερηφανε αυτη κονη γυναικα, οταν απο το βαθος του αλλου οδρομου που δεν ειναι τιποτε αλλο παρα εναδτενο και ανηφορικο μονοκατι προβαλλει μια αλλη γυναικα. Με ντροπαλο προδωλο και ταπεινο υπος μας λεει πως μαζε της βριδκαστε η πραγματικη χαρακαι η αληθινη ευτυχια, πως αχωριδοτοι συντροφοι της ειναι η γαληνη της ψυχης και η πνευματικη ανωτεροτης.

Ξερατε ποτες ειναι οι δυο αυτες γυναικες και του οδηγουν οι οδρομοι τους οποιους καθε μια κηκκ χωριδοτα μας προτρει να ακολουθησομε.

Η μια ειναι η οκαθος της υλης και της προβακαιρης ζωης, η αλλη ειναι ο κυρηκας των αρχων του πνευματος και της αθαναδίας της ψυχης.

Η μια αφινει τον ανθρωπον να κηκνι οτι θελει και του υπαγορευει